

GOIGS DE LA MARE DE DÉU DEL PRAT

DE SANT JOAN DE LES ABADESSES

BISBAT DE VIC

Lletra popular

Melodia de Mossèn Josep M.ª Planas

Sigueu-nos consol i guia,
oh Mare de pietat:
Socorreu-nos nit i dia
Nostra Senyora del Prat.

La Vila de Sant Joan
i els clergues amb devoció
us porten en processó
quan necessitats estan;
prestantment us mostreu pia
i tot queda remeiat, *etc.*

Volguéreu ser venerada
a la capella del Prat
perquè tornés al ramat
tota ovella esgarriada,
sabent que en Vós trobaria
'a pau i seguretat, *etc.*

En eix Prat d'herbes florides
vora d'aigües cristal·lines,
allargeu les mans divines;
i se'n tornen posseïdes
les ànimes d'alegria
pel benefici atorgat, *etc.*

Que de sang reial veniu,
l'evangelista assegura
i d'eix arbre la figura
amb claredat ens ho diu,
puix cada branca anuncia
els reis que us han engendrat, *etc.*

Sou Mare de cast amor
que quan el món sospirava
i el pecat l'esclavitzava
ens dàreu el Redemptor
que amb la mort deslliuraria
l'home del seu pobre estat, *etc.*

De molts cents anys us visita
sempre eixa població
i aconsegueix amb això
el que de Vós sollicita:
cantem, doncs, amb alegria
i el cor ple de caritat, *etc.*

Per la flor de Jessè nada,
finiren les profecies:
quan el sospirat Messies
infantant, Immaculada,
donàreu en aquell dia
al món son goig esperat, *etc.*

Dalt del cel ara exaltada
sobre els chors dels serafins,
per ells amb cànctics divins
sens parar sou alabada:
uniu-nos tots algun dia
en eixa santa Ciutat, *etc.*

Sigueu-nos consol i guia,
oh Mare de pietat:
Socorreu-nos nit i dia,
Nostra Senyora del Prat.

Entrada

RESPOST

Si-queu-nos consol i gui-a oh Mare de pi-e-tat: So-cor-reu-nos nit i di-a,

Estrofa

Nostra Senyo-ra del Prat: Vol-que-rem ser vene-ra-da a la ca-pe-lla del Prat per-que tornés al ra-

mat to-ta o-vel·la esgarri-a-da, sa-bent que en Vós tro-ba-mos a la pau i se-que-re-tat so-cor

ritardant

allegret

V. Heu infantat, oh Verge, i encara sou intacta.

R. Mare de Déu, intercediu per nosaltres.

Preguem Oh Déu, que per la virginitat fecunda de Santa Maria, heu atorgat al llinatge humà la gràcia de la salvació eterna; concediu-nos, us preguem, que experimentem que intercedeix per nosaltres Aquella per la qual meresquem de rebre l'autor de la vida, nostre Senyor Jesucrist el vostre fill. Amén.

La Mare de Déu del Prat

Tocant l'antic camí ral de Camprodon, a uns 300 metres al NE. de la vila de Sant Joan de les Abadesses i a poques passes de la ribera del Ter, s'hi troba la capelleta dedicada a la Mare de Déu del Prat.

Per conèixer la història de la capella, ens hem de remuntar a l'any 1435, quan l'abat Pere de Montcorb, en 23 de juliol d'aquell any, donà l'aprovació per a la construcció d'un oratori al peu de la creu de terme que s'aixecava molt a prop del molí draper d'en Prat. Les obres d'edificació d'aquesta petita capella foren sufragades per Bernat Cros, mercader, i Antoni Ferrer, serraller, ambdós de Sant Joan. I el canonge del Monestir de Sant Joan, Enric Valeric, feu obrar una imatge d'alabastre —o potser en fou ell l'escultor— perquè fos venerada en aquella capelleta, que tot seguit fou anomenada del Prat.

Aquí tenim, doncs, l'origen de la imatge i de l'oratori, com així era aleshores anomenada tota petita capella ermitana, a voltes fins una senzilla fornícula. L'any 1602, aquest oratori és convertit en capella, ja més gran, pels devots Rafel Gironella, prevere, i Antoni Vilalta, fuster. Vint-i-un anys més tard, o sigui el 1623, el mateix Antoni Vilalta feu construir l'atri davanter de la capella (gairebé tan gran com aquesta). En 1684 hi és afegit el campanaret amb una sola campana. En fer-se la benedicció, en fou padrina Na Maria Blanxart. La Visita Pastoral de l'any 1686 fa esment de la capella de Santa Maria del Prat, i diu que en té cura la casa que és a tocar.

Havent-se fet malbé el retaule de la capella, que ja era bastant vell, el doctor Joan de Vilanna i de Millás, arxiprest de Sant Joan, l'any 1729 en sufragà un altre de nou, en el qual va fer posar l'arbre genealògic de la Verge, tal com diu la segona estança dels Goigs. Als costats del retaule hi havia l'escut familiar dels Vilanna. Però aquest retaule es va cremar l'any 1839, i quatre anys després n'és construït un tercer, de gust neoclàssic, sense importància artística.

Es venerava en aquesta diminuta i humil ermita una imatge de la Verge que, al dir de la tradició, havia estat trobada a les roques del torrent en fer els fonaments per al pont. Aquesta imatge era d'alabastre, ja ho hem dit, i poc abans de l'any 1918 es trobava en tan deplorable estat de conservació que fins i tot era mutilada. Aquell any, i després d'haver-se'n parlat molt a causa de les voluntats contraposades respecte a treure o no els vestits postissos de la imatge, hi fou feta una encertada restauració a càrrec de l'escultor Pere Puntí, i fou decorada per l'artista Sr. Torrents, ambdós de Vic, sota la direcció i orientació artística de Mossèn Josep Gudiol, Conservador del Museu Episcopal de Vic.

La festa de la Mare de Déu del Prat se celebrava el dia 25 de març, festa de l'Anunciació, i tot el poble acudia a les festes que s'hi organitzaven, puix era molt gran la devoció de la Baronal Vila, a la Mare de Déu del Prat. I en tan alt grau, que eren moltes les senyores i famílies santjoanines que, en arribar el bon temps, cada dia aprofitaven llurs passeigs per anar a fer una mica d'oració a la capella del Prat. L'Ajuntament la visitava cada any el dia 16 d'agost i era molt invocada en calamitats i malures públiques, essent en aquestes ocasions tretta en processó. Moltes mares novelles anaven a oferir llurs filllets a la Mare de Déu en aquesta capella.

L'any 1935 hom feu una restauració general de la capella del Prat (que pla bé que la necessitava), costejada pel patrici senyor Santiago Espona i dirigida per l'arquitecte Durant Reynals, el qual projectà també el retaule nou, que substituï l'anterior.

Poc durà l'alegria de la restauració, ja que, el juliol de l'any 1936 fou fatal per a la capella. Aquesta fou cremada, i la imatge i tots els mobles i objectes del culte desaparegueren o foren engolits per les flames. Fins i tot desaparegué el basament o pedestal de la primitiva creu de terme, que era guardat en un racó de la capella. Després, la porta restà aparedada i l'atri o pòrtic ha servit durant molts anys d'aixopluc als captaires.

Però el caliu de la devoció santjoanina a la Mare de Déu del Prat no s'havia apagat del tot, malgrat els anys escolats des de l'incendi i la devastació de l'any 1936. En 1968 la llavor d'una possible reconstrucció de la capella del Prat començà a germinar en l'ànim dels santjoanins, i poc a poc, enmig de l'entusiasme general, aquesta llavor ha crescut i ha tret florida. Tothom s'ha sentit interessat en aquest noble afer, i a l'aportació capdavantera de la Parròquia ha seguit la dels feligresos. Podem dir que la reconstrucció ha estat obra de tots, perquè la capella del Prat era estimada de tothom.

Cal posar de relleu que la nova imatge, també d'alabastre policromat, reproducció lliure de l'anterior, és una afortunada obra del jove escultor de Sant Joan, Francesc Fajula i Pellicer. La imatge fa 75 centímetres d'alçada.

La festa de la restauració, el dia 31 de maig de, 1970, és una efemèrides més a afegir a les moltes que atresora en la seva història la Baronal vila de Sant Joan de les Abadesses.

J. F. I R.